

ser jo godt ud, hvad der siges til sidst, men Forholdet er imidlertid det, at kort efter at Jensen var bleven afskediget, blev der antaget nogle ny Arbejdere. Altsaa synes det og maa for udenforstaaende og ogsaa for Jensen selv se saaledes ud, at Anledningen til hans Afskedigelse var, at han havde tilladt sig at fremkomme med en Paatale, som havde medført, at Krigsministeren skrev til Bygningsdistriktet, og saa skulde han dog nu belæres om, at han ikke havde at gaa til andre med sine Klager, naar han havde faaet endelig Besked.

I Loven staar der, at den eneste, der afgør de Spørgsmaal, der opstaa af denne Lov, er Finansministeren, og efter at jeg havde faaet Krigsministerens Svar, indsendte jeg derfor paa den betræffendes Vegne et Andragende til den højtærede Finansminister, der lod Sagen undersøge og tilstillede mig en Svarskrivelse, som jeg ærlig talt ikke rigtig forstaaer, og som under alle Omstændigheder er ret mærkværdig. Dette Udtryk „fast ansat“ kan nemlig opfattes saaledes, som det fra først af blev opfattet, og som man var begyndt at praktisere det under Marineministeriet, at derved kun skulde forstaaes de Arbejdere, der vare pensionsberettigede. Men det varede kun nogle faa Dage eller Timer, at den Opfattelse gjorde sig gældende og den Praksis blev opretholdt. Man tog ogsaa privat ansatte Folk ind under Bestemmelsen. Jeg har raadført mig med adskillige og gik ogsaa til den Mand, der bedst kunde give Besked, nemlig Marineministeren, af hvem jeg fik det Svar, at man under hans Ministerium praktiserer denne Sag paa følgende Maade: Naar Loven er vedtagen, undersøges det, hvem der har været i Marinens Arbejde i det sidste Aar, og alle de, der have været beskæftigede et Aar ved Marinens Arbejde, betragtes som kommende ind under Loven, hvad enten de Folk arbejde „med Brikke“ eller „uden Brikke“. Det paaberaabte jeg mig i min Skrivelse til Finansministeren, men Finansministeren svarede, at disse Folk kunde ikke sammenlignes med de Arbejdere, der have været beskæftigede ved 3die Bygningsdistrikt under 2den Ingeniørdirektion, idet Forholdet med Daglejerne „uden Brikke“ ved Orlogsværftet, til hvem der under det anførte Vilkaar er blevet udbetalt Tillæg, er dette, at medens de vel faa deres Løn udbetalt dagvis og kunne afgive deres Arbejde uden Opsigelse, staar det paa den anden Side til dem selv, om de ønske deres Stilling fæstnet, idet de normalt have Til-

bud om Arbejde hver Dag, de maatte ønske. Ja, dette lille Ord, der er skudt ind, „normalt“, er ret godt og vel konstrueret i Ministeriet. Men Sagen er, at normalt er ikke rigtigt, for ofte har der fundet Afskedigelse Sted netop af de Folk. Og hvis disse Folk vilde møde i Morgen samlede og sige: Vi ønske at sikre os en fast Stilling, altsaa sikre os Arbejde hver Dag i Aaret, maa Finansministeren tro mig, naar jeg siger, eller han kan konferere med sin højtærede Kollega, Marineministeren derom: Disse Arbejdere ville ikke blive antagne som faste.

Imidlertid er det praktiseret saaledes under Marineministeriet, at de, der have været beskæftigede et Aar, have faaet Løntillæg, og derfor mener jeg, det er Uret, der er begaaet mod den Arbejder, jeg har omtalt, og hans Kammerater, der have været beskæftigede med lignende Arbejde under en anden Administration, naar der er blevet nægtet dem Løntillæg. Marineministeren betragter de Daglejerne som fast ansatte, der have været beskæftigede Aaret rundt. I Finansministerens Skrivelse staar der, at de ikke kunne betragtes som faste Arbejdere, og at de ikke kunne sammenlignes med de Arbejdere, der ere „uden Brikke“, og som sortere under Marineministeriet. Der er en Modsætning mellem de to Ministerier om en og samme Sag, og jeg har derfor taget Sagen op, for om vi muligt ved denne Behandling kunne finde et andet Udtryk, der kunde gøre det muligt for Ministrene ikke at være hjemfaldne til, at Embedsmændene i den ene Administrationsgren fortolke Loven paa en Maade og i en anden Administrationsgren paa en anden Maade. Det er ganske naturligt, at Ministrene selv ikke kunne paatage sig Undersøgelsen paa egen Haand, og at det derfor gaar til paa følgende Maade: Man anker til Ministeren over, at der efter ens Formening er sket noget galt i dette eller hint Forhold, og saa bliver der tilstillet de betræffende — i dette Tilfælde Ingeniørkorpsets 3die Bygningsdistrikt — en Skrivelse, hvori det siges, at der er anket over dette eller hint. De samme Folk, der have afgjort Sagen fra først af, og som have sagt til vedkommende Arbejdere: I kunne ikke faa Tillæget, komme saa til at sidde til Doms over deres egne Handlinger ved den Redegørelse, som de tilstille Ministeren. Det kan naturligvis være meget behageligt for dem, men det er i høj Grad ubehageligt for de betræffende Arbejdere, saaledes som det viser sig i dette Tilfælde. Det fore-